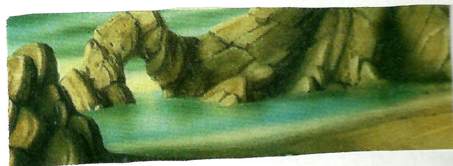
Τρίτη, 17 Μαρτίου, 1999

Οραματισμός (Ο θάνατος δεν είναι εκεί): Ζω μια μονότονη –αν και ικανοποιητική για πολλούς– ζωή σ' ένα απομονωμένο αγροτόσπιτο στην εξοχή. Ο άνδρας μου λείπει στη δουλειά (είναι ξυλοκόπος) και τα παιδιά στο σχολείο. Κάθομαι μόνη στο ξύλινο, ογκώδες τραπέζι και παρακολουθώ αφηρημένα τη φωτιά που αναδεύεται και σπιθίζει κάτω από το τεράστιο τσουκάλι. Ένα μικρό παράθυρο αφήνει μόλις να περάσουν οι ακτίδες του ήλιου μέσα από τους χοντρούς πέτρινους τοίχους. Στα δεξιά μου είναι παραταγμένα τέσσερα κρεβάτια, ενώ απέναντι, η κλειστή καμαρωτή πόρτα με καταθλίβει ακόμη περισσότερο.

Πόσος καιρός έχει περάσει από τότε που βγήκα έξω από το σπίτι, απλά για να χαρώ τον ήλιο, τον αέρα, τα λειβάδια; Με δέος συνειδητοποιώ ότι εδώ και χρόνια ζω λες και δεν υπάρχει κόσμος πέρα από αυτή την πόρτα... Για λίγες στιγμές απολαμβάνω την απόλυτη ησυχία που είναι σαν να μου μιλάει, σαν να μου υπαγορεύει μυστικά ένα μακρινό μήνυμα.

Δεν ξέρω πώς, αποφασίζω να σηκωθώ· κατευθύνομαι προς την πόρτα και την ανοίγω διστακτικά. Ένας χείμαρρος από ηλιακό φως εφορμά μέσα στο σκοτεινό χώρο. Ασυναίσθητα γυρίζω και ρίχνω μια τελευταία ματιά, ίσως με διάθεση νοσταλγίας: η εστία που καίει διαρκώς, οι πέτρινοι χοντροί τοίχοι, η ξύλινη ψευδοροφή κάτω από τα κεραμίδια, τα λιτά έπιπλα, το μικρό παράθυρο. *Μπορώ και να μη φύγω· τότε, όμως, θα συνεχίσω να είμαι σαν νεκρή σε τάφο˙ και αυτός θα ξανάρθει το βράδι!*

Σαν κάποια άλλη δύναμη να κατευθύνει τα βήματά μου, παίρνω κιόλας το στενό μονοπάτι που ξεκινά από το πλατύσκαλο του σπιτιού και καταλήγει ένας Θεός ξέρει πού. Προχωρώ σαν υπνωτισμένη από την ομορφιά της φύσης, που για πρώτη φορά αρχίζω να εκτιμώ συνειδητά. Σαν υπνωτισμένη, διασχίζω το κοντινό δάσος, τους χορταριασμένους λόφους και τις βραχώδεις εκτάσεις που εκτείνονται παραπέρα. Ξεμακραίνω ολοένα, με άγνωστο προορισμό.



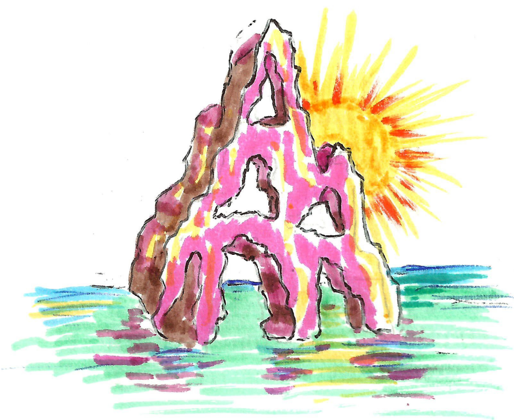
Το μονοπάτι καταλήγει σε μια ερημική παραλία, λουσμένη στο γλυκό φως της δύσης. Πράσινα βουνά με αιχμηρές κορφές σε διάφορα ύψη και μικρούς ασημένιους καταρράχτες που χύνονται στη θάλασσα, σχηματίζουν έναν κλειστό κόλπο.

Τα κυμματάκια του αστράφτουν σαν αναλυτό χρυσάφι στο φως του χρυσορόδινου ήλιου. Μια ξύλινη βάρκα με κουπιά έχει γύρει νωχελικά στη λεπτή άσπρη άμμο. Πέρα από εξαΰλωμενες κορυφογραμμές και ρόδινα σύννεφα ο ήλιος βασιλεύει στον ορίζοντα, σφραγίζοντας τη μέρα που πέρασε με ένα μοναδικό

πανόραμα χρωμάτων, σκιών και μεγαλείου. Μένω έκθαμβη από την πρωτόγνωρη ομορφιά, ούτε ξέρω πόση ώρα.

Νιώθοντας περισσότερο ζωντανή από ποτέ, πλησιάζω και αρχίζω να σπρώχνω τη βάρκα προς το νερό, με μια δύναμη που δεν φανταζόμουν πως είχα. Πηδώ μέσα και αρχίζω να κωπηλατώ, με αρκετή ευκολία· τα υποβρύχια ρεύματα με βοηθούν. Έχοντας ανοιχτεί πια, τολμώ να κάνω μια βουτιά στο χρυσογάλανο νερό. Απολαμβάνω την κάθε στιγμή, καθώς η κρυστάλλινη θάλασσα εξαγνίζει το σώμα και το νου μου από κάθε μίασμα του κόσμου που γνώριζα.

Αποφασίζω να περάσω από ένα στενό πορθμό ανάμεσα σε δύο σχεδόν κατακόρυφους βαθυπράσινους ύφαλους. Αγγίζω απαλά το βράχο και νιώθω την υγρασία των βρύων στα χέρια μου. Παρά την απόλυτη μοναξιά, αισθάνομαι υπέροχα: τα στοιχεία της φύσης με ενεργοποιούν και επικοινωνούν μαζί μου με το δικό τους διακριτικό τρόπο, κρατώντας μια γαλήνια, ειλικρινή συντροφιά.



Στο ωχρό φως της αυγής, μια απέραντη λιμνοθάλασσα με υποδέχεται φαντασμαγορική: περίπου στο κέντρο της δεσπόζει ένα εντυπωσιακό σύμπλεγμα από πανύψηλους, ασπριδερούς βράχους, που ορθώνεται στον ουρανό με αυτοκρατορικό κύρος. Δυο γιγάντιες πέτρινες αψίδες αιχμαλωτίζουν το μάτι στο κάτω μέρος, ενώ άλλες, σε διάφορα ύψη, σχήματα και μεγέθη, συμπληρώνουν το παράδοξο.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, ξαναβουτώ στο νερό και γίνομαι ένα με τη γαλήνια θάλασσα, τους κεντημένους βράχους, τον χρυσογάλαζο ουρανό, τον κυρίαρχο ήλιο, που όλα μαζί συνεργάζονται για να δημιουργήσουν μια τέλεια αρμονική συνύπαρξη σε αυτό το κλειστό, μυστικό σύμπαν. Κολυμπώντας αργά κάτω από το βράχο, πλησιάζω και αγγίζω το λείο, λευκό πέτρωμα με τα δάχτυλά μου. Η κάθε στιγμή διαρκεί αιώνες ευδαιμονίας. Συνειδητοποιώ ξαφνικά, ότι όλη η ζωή μου αποκτά αξία από αυτή και μόνο την εμπειρία.

Κάποτε απομακρύνομαι από το βράχο και κολυμπώ υπομονετικά προς τις δαντελωτές σπηλιές που χάσκουν αινιγματικά τριγύρω, με σκοπό να τις εξερευνήσω μία-μία: ακανόνιστες προεξοχές των άσπρων βράχων ορμούν σχεδόν κάθετα στο ατάραχο νερό σαν στιλέτα από ακριβό σμάλτο, σχηματίζοντας διαδοχικές στοές και αψίδες, μικρές ή μεγάλες, απλές ή σύνθετες, όλες όμως μαγευτικές.

Τότε, κάτι καταπληκτικό συμβαίνει: έτσι όπως το άπλετο φως χτυπά τον κεντρικό βράχο, αυτός μοιάζει να εξαερώνεται αργά και να μετατρέπεται σε μια δονούμενη μάζα από φωτεινές αναλαμπές, που αλλάζουν διαρκώς όλα τα χρώματα της ίριδας. Σε λίγο, ένας πίδακας από λευκόχρυσο φως ξεχύνεται από εκεί, προς τον ουρανό. Ο ψηλός βράχος, οι αψιδωτοί σχηματισμοί και τα σπήλαια ολόγυρα, τα πράσινα βουνά πέρα στο βάθος, τα πάντα ξαχνίζουν και μεταμορφώνονται μπροστά στα μάτια μου -μαγεία. Σταδιακά, ο φωτεινός πίδακας αρχίζει ν' αλλάζει μορφή, ώσπου σταθεροποιείται σε έναν φασματικό κώνο που κλιμακώνεται σε αλλεπάλληλες σειρές μέχρι τα ουράνια.

Σαν μαγνητισμένη σηκώνομαι και ξαναμπαίνω στο νερό. Φθάνω εκεί όπου κάποτε στεκόταν ο μεγάλος βράχος και αρχίζω να ανεβαίνω αργά τα φασματικά σκαλοπάτια που αποτελούν τον κώνο. Τα διάφανα ιριδίζοντα χρώματά τους με μαγεύουν: το μαβί, το γαλάζιο, το κόκκινο, το χρυσό, και ξανά πάλι το μαβί, ατέλειωτες σειρές από φασματικά σκαλοπάτια που σβήνουν απαλά καθώς τα αφήνω πίσω μου.

Μέσα σε μια εκτυφλωτική λάμψη, βλέπω ν' ανοίγεται μπροστά μου ένας άλλος παράδεισος, ακόμη πιο εντυπωσιακός και απόκοσμος από τους προηγούμενους: Μια απέραντη θάλασσα από αναλυτό τυρκουάζ απλώνεται τώρα γαλήνια μπροστά μου. Νιώθω το δροσερό χάδι του νερού να μου ξεπλένει τις μνήμες, καθώς κατευθύνομαι μηχανικά προς την ακτή μιας μοναχικής ατόλης, που φαντάζει σαν σκουροπράσινο σμαράγδι στο μέσο του απέραντου ωκεανού. “Είσαι μια άλλη”, ψιθυρίζει μια λεπτή φωνή μέσα μου αλλά δεν της δίνω προσοχή.

Φθάνοντας στη λευκή, αστραφτερή αμμουδιά, παρατηρώ με θαυμασμό τις ωραίες ξύλινες καλύβες, που στερεώνονται με πασσάλους μέσα στο νερό, και το πυκνό φοινικόδασος που εκτείνεται ως το εσωτερικό του νησιού. Ξαφνικά, μια παράξενη έκλαμψη, μια αναπάντεχη αίσθηση οικειότητας: Είναι σα να έχω ξανάρθει σ' αυτό το μέρος, που μου φαίνεται όλο και πιο γνώριμο, όλο και πιο αγαπητό -σαν κάτι που έχω χάσει από παλιά... Σύντομα περιπλανιέμαι ανάμεσα στους ψηλούς κορμούς των δέντρων, όλο και πιο βαθιά στο δάσος.

Ένας πολύχρωμος παπαγάλος τινάζει τα φτερά του και πετά μακριά.

Κάποτε φθάνω σ' ένα ξέφωτο πάνω σ' ένα ύψωμα, όπου πολλοί άνθρωποι μαζεμένοι, άνδρες και γυναίκες, χορεύουν ξέφρενα γύρω από μια φωτιά που οι φλόγες της ξετυλίγονται σε απίθανο ύψος. Ένα περίεργο σύμπλεγμα από ρίζες υφαίνουν με το χώμα μια φυσική σκάλα, η οποία διευκολύνει την άνοδό μου προς το ξέφωτο.

Κανείς δεν φαίνεται να έχει αντιληφθεί την παρουσία μου, εκτός από έναν μυστηριώδη άνδρα που κρατά τόξο και φαρέτρα. Δεν συμμετέχει στη διασκέδαση, στέκεται μόνος, ξεχωριστά από τους άλλους, μάλλον εκτελεί χρέη φρουρού και με παρακολουθεί με βλέμμα αυστηρό, αετίσιο. Φαίνεται πολύ νέος, ψηλός, με παράστημα πολεμιστή. Τα πλούσια κόκκινα μαλλιά του ανεμίζουν στιλπνά στον άνεμο, τα πράσινα μάτια του ελέγχουν κάθε κίνηση τριγύρω, τα έντονα ζυγωματικά του προδίδουν μια κρυφή έπαρση.



Αισθάνομαι όλο το είναι μου να αναστατώνεται. Η εμφάνισή του ανακαλεί ένα πλήθος συγκεχυμένες αναμνήσεις, ένα συνονθύλευμα από σκόρπιες παμπάλαιες εμπειρίες που ξεχύνονται στο νου μου σαν έκρηξη ηφαιστείου, τόσο συμπιεσμένες μεταξύ τους ώστε δεν μπορώ να ξεχωρίσω καμμία. Ξέρω, όμως, ότι γνωρίζω αυτό τον άνδρα από πολύ παλιά, ξέρω ότι δεν κινδυνεύω από αυτόν και ξέρω ότι δεν το εννοεί όταν λέει:

"Όσο είμαι εγώ ο άρχοντας εδώ, στο Νησί της Λήθης, κανένας δεν εισβάλλει χωρίς ν' αναμετρηθεί σε δίκαιη μάχη!"

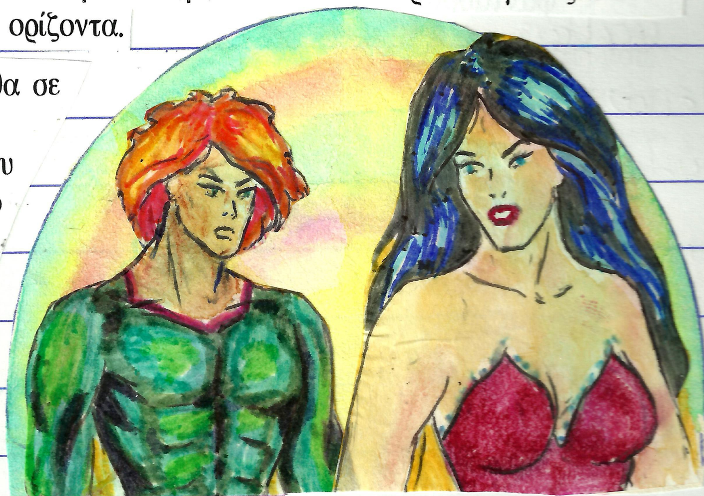
Ξέρω τι πρέπει να κάνω· κάποτε παίζαμε ώρες αυτά τα παιχνίδια και τώρα είμαι ξανά έτοιμη. Η σύντομη μάχη μου φέρνει στο νου ξεχασμένες συγκινήσεις και εντάσεις: Ο αντίπαλος είναι εξαιρετικά ευκίνητος, γρήγορος, επιδέξιος. Προς μεγάλη μου έκπληξη καταφέρνω να αμύνομαι αποτελεσματικά, χρησιμοποιώντας μια περίπλοκη πολεμική τέχνη που δεν γνώριζα πως κατείχα. *Είμαι μια άλλη.*

Τώρα τον έχω ρίξει καταγής κι έχω αιχμαλωτίσει τα χέρια του ανοικτά στο χώμα. Χαμογελά και με κοιτάζει με προσμονή, σαν να παραδίνεται. Αφήνομαι απαλά επάνω του και φιλώ τα σαρκώδη χείλη, απολαμβάνοντας την αρχή μιας συναρπαστικής κατάκτησης. Καθώς αγκαλιαζόμαστε σφιχτά, η θέρμη του σώματός του με αναστατώνει. Με μια απαιτητική απότομη κίνηση, σχίζω το χιτώνα του και αποκαλύπτω το στιβαρό στέρνο. Χαίρομαι το λευκό, σφιχτό δέρμα με δόντια και με νύχια: ο εύθραυστος λαιμός, το μυώδες στήθος, τα γραμμωμένα πλευρά, η λεπτή μέση, τα δυνατά πόδια. Έκσταση. *Ξαναζώ την έκσταση.*

Τώρα βρισκόμαστε πάνω σε ένα πράσινο λόφο και αγναντεύουμε τα ατέλειωτα δάση του νησιού και το απέραντο γαλάζιο πέλαγος ως τον αχνό ορίζοντα.

"Νόμιζα ότι δεν θα σε ξανάβλεπα ποτέ!", λέει χαμηλόφωνα. "Τότε που έφυγες για το Βασίλειο του Πόνου, πριν από τόσα χρόνια, νόμιζα ότι θα σε έχανα για πάντα!"

"Όσοι πηγαίνουν στο Βασίλειο του Πόνου



ξεχνούν την πραγματική τους ταυτότητα και βιώνουν τη δυστυχία. Τώρα, όμως, είναι σα να μην έλειψα ποτέ!”
“Ποιά μαύρη μαγεία τραβά τις ψυχές στα Βασίλεια του Πόνου;” αναρωτιέται εκείνος χαμηλόφωνα.
Ποιός μπορεί ν' απαντήσει;
“Ποιά ζωή σε περίμενε εκεί; με ρωτάει τελικά, μ' ένα πικρό χαμόγελο.
Εκπληκτικό: Δεν θυμάμαι τίποτα πια. Κενό...
“Καμία ζωή. Εκεί είναι ο θάνατος”.

Ο ανωτέρω οραματισμός έγινε στο λεωφορείο για τη δουλειά, κατά τη μιάμιση ώρα της διαδρομής. Πέτυχε αρκετά καλά, βίωσα τις συγκινήσεις μιας άλλης πραγματικότητας, ωστόσο ο καυγάς του οδηγού μ' έναν επιβάτη διέκοψε το "ταξίδι" μου...